

atvnt+

LEOPARDY V AKCI!

Koncem března proběhlo na náhorních planinách vojenského újezdu Libavá, nad prameny řeky Odry, první taktické cvičení na úrovni čtyř s tanky Leopard 2A4 z 2. roty 73. tankového praporu (73. tpr) z posádky Přáslavice. A report u toho nemohl chybět.

„V uplynulých letech se spekulovalo, jestli těžké obrněné jednotky včetně tanků vůbec potřebujeme. Probíhající konflikty ve světě, a z nich nejvíce válka na Ukrajině, ukazují, že na bojišti mají tanky pořád nezastupitelné místo. Při správném použití mají v momentě, kdy se na bojišti objeví, stále ten účinek, jaký se od nich očekává. Jsou to pořád králové bojiště,“ říká velitel 73. tpr podplukovník Tomáš Suchý. Přechod z platformy T-72 na platformu Leopard 2A4, tedy na západní koncepci tanků, bude podle něj ještě nějaký čas trvat. Nejdůležitější věcí na něm je prý změna myšlení.

Tank zblízka působí mohutně, jeho průchodnost terénem, jak se ukazuje v praxi na Libavě, je však s tankem T-72 plně srovnatelná. Některými schopnostmi manévru pak „sedmdesát dvojku“ překonává: menším poloměrem otáčení a rychlejším couváním (až 36 km/h oproti maximálně 5 km/h u tanku T-72). To patří k jeho zásadním taktickým přednostem. Tanky sovětské školy byly koncipovány převážně na pohyb vpřed. Západní škola předpokládá například manévrování na horizontu: vozidlo vyjede na horizont, vystřelí, maximální rychlostí se stáhne a změní palebné stanoviště, aby mohlo vyjet na horizont a znovu vystřelit na jiném místě.

Příklad u řidiče je větší než u T-72. „Já se po ukončení taktického výcviku soukám průlezem do věže, zde je otvor přibližně stejný, příklopy jsou však řešené jinak a jsou výrazně lehčí, jiná je i mechanika otvírání. Uvnitř věže je prostorněji. Osobně se cítím bezpečněji i z toho důvodu, že máme na práci víc místa,“ komentuje zástupce velitele roty J. K. „A taky tu jsou bezpečnostní prvky, které mi, laicky řečeno, nedovolí strčit ruku někam, kam bych neměl.“ Řidič šlápně na plyn, z výfuků vypustí namodralý dým a tank se svižně a překvapivě měkce rozjede přes výmoly vpřed. „U sovětských tanků hodně záleželo na řidiči, vážně bylo poznat, jestli je vyježděný a jak dobře si umí načíst terén. To zůstává důležité i v Leopardu, ale už to není tak znát,“ vysvětluje velitel tanku J. M. Koukám z průlezu přes hlaveň kanonu. Ocelový obr se kolébá, ale hlaveň jako by se přitom ani nepohnula: míří bez výkyvů stále rovně vpřed.

Tankový prapor je útvarem Pozemních sil AČR určeným k plnění taktických úkolů za pomoci nově zaváděných tanků Leopard 2A4 a tanků T-72M4 CZ za válečného stavu, samostatně nebo v sestavě mechanizované brigády. Vyznačuje se vysokou pohyblivostí a schopností manévrovat, zejména v terénu, značnou palebnou a údernou silou, velkou odolností proti působení vlivů nepřítele a schopností vedení operací ve dne i v noci. Primárním úkolem je připravovat se k obraně České republiky a k plnění závazků plynoucích z členství ČR v NATO. Vojáci 73. tpr jsou pravidelně nasazováni také do zahraničních operací AČR i při přírodních katastrofách na území ČR. V případě potřeby je 73. tpr schopen posilovat Policii ČR při ochraně stanovených prostorů a objektů včetně ochrany státní hranice.

LEOPARD 2A4: ZÁPADNÍ VERSUS VÝCHODNÍ ŠKOLA

U tanku Leopard se spoléhá na sendvičový pancíř, tedy pancíř tvořený vrstvením několika různých materiálů, schopný díky tomu odolávat dostupným protitankovým prostředkům. Nejvíce je chráněn zepředu, což vychází z plánovaného hlavního způsobu použití na obranné boje v rámci Severoatlantické aliance.

Bojovou municí má Leopard uloženu na dvou místech, v pancéřovém muničním boxu (nábojové schránce), kde je 15 nábojů sloužících k primární obsluze a nabíjení kanonu nabíječem. Dalších 27 nábojů je pak vpředu v korbě vedle řidiče. Toto řešení vychází z toho, že z tanku vždy nejčastěji vyčnívá věž, část munice uložená ve věži je proto od osádky oddělená, osádka na ní „nesedí“. V případě zásahu a sekundárního zápalu munice směřuje většina efektu výbuchu munice do stropu a ven z tanku. U tanků východní koncepce způsobuje sekundární výbuch munice obvykle destrukci tanku a odpadnutí věže, jak to vidíme i v aktuálním konfliktu na Ukrajině.

Z toho vychází i další rozdíl oproti všem tankům sovětské/ruské výroby od tanku T-62 výš, absence nabíjecího automatu. Leopard má jako čtvrtého člena osádky nabíječe. Ten otevře pancéřová dvířka, vyjme náboj, dvířka zavře, nabije kanon a hlásí veliteli a střelci: „Hotovo.“ Rychlost palby je v praxi samozřejmě dána více faktory, například jak dlouho osádka vede boj a v jakém terénu. Pokud vozidlo stojí nebo jede po rovině, praktická rychlost střelby je šest až sedm nábojů za minutu. Západní tanková škola ovšem vychází ze zkušeností, že souboje vyhrávají první dva až tři náboje, jimiž je cíl zničen nebo minimálně poškozen. A tyto dvě až tři rány je nabíječ schopen od okamžiku, kdy je cíl zpozorován, nabít do 20–25 vteřin.

Spiše než samotná rychlost palby však rozhoduje její přesnost. Leopard 2A4 je jako tank, zaváděný v 80. letech minulého století, oproti T-72M4 CZ určitým způsobem limitován v tom, že velitel tanku nemá nezávislý pozorovací přístroj pro noční vidění. V současné době ovšem procházejí tanky zástavbou všech systémů potřebných k plnohodnotnému použití. „Dva-áčtyřka“ má však daleko lepší stabilizaci kanonu než „sedmdesát

dvojka“ a ve srovnání s ní i vysokou schopnost pozorovacích systémů. Má daleko lepší termokameru zaměřovače střelce, zvětšení zaměřovače střelce je dvanáctinásobné. Za dne je osádka Leopardu schopna rozlišit cíle a vést přímou palbu na vzdálenost 3,5 až 4 kilometrů, což u platformy T-72M4 CZ nešlo. Posledním dílkem je kvalitní munice. Výsledkem je podle čerstvých zkušeností 73. tpr velmi vysoká přesnost palby.

Přidejte se k elitní jednotce Armády ČR

„Vystudoval jsem vojenskou vysokou školu, obor vševojskový velitel, tak jsem si vybral útvar v Přáslavicích. Dělal jsem velitele čety a pak jsem povýšil na zástupce velitele roty.“ (nadporučík J. K.)

„Vystudoval jsem civilní školu na zdravotnického záchranáře a jako záchranář nastoupil i do armády. Po třech letech působení na tankové rotě jsem zjistil, že v tanku by to mohlo být zábavnější, nechal jsem si změnit číslo vojenské odbornosti a od té doby funguji jako zástupce velitele čety.“ (rotmistr A. R.)

„Já vystudoval vojenskou střední školu, na 73. tpr jsem nastoupil původně na mechanizovanou rotu, asi po sedmi měsících si mě stáhli na „tankovku“ jako řidiče a odstartovala moje hvězdná kariéra, dnes jsem velitel tanku.“ (četař J. M.)

„Po civilní škole jsem chtěl zkusit armádu, mám rád zařízení a nabídli mi místo řidiče tanku.“ (četař Michal V.)

LEOPARD 2A4: V POHYBU I STOJÍCÍ

Taktický výcvik, kde se řidiči učí řídit vozidlo v situacích blízkých boji, je pomyslnou třešničkou na dortu. Způsobů výcviku řidičů je však mnohem víc. Týdennímu cvičení předchází zhruba týden příprav a po cvičení přijde zase nejméně týden údržby. „Budete-li se o tank starat, jeho životní cyklus není předem časově omezen a neplatí, že tank určitého stáří musí být vyřazen,“ tvrdí velitel podplukovník Tomáš Suchý. „Dokud mu budeme dávat to, co potřebuje: pravidelnou servisní údržbu na nižším stupni ze strany osádky, totéž pak na vyšším (na úrovni praporu a výš) a konečně v rámci rozsáhlejších oprav ze strany mimovojskového opravce, tank vám to vrátí.“

Leopard 2A4 má na pásech pryžové podušky a všechno, co požaduje vyhláška o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Může kdykoli i na silnici. Řidiči, kteří byli na kurzu v Německu, s ním jezdili v běžném provozu, předjížděli auta i cyklisty, odbočovali či projížděli kruhové objezdy. Výcvik daný předpisem a probíhající průběžně každý měsíc po celý rok má tři základní etapy. První etapou je jízda v proudech při přesunech na cvičišť. Se zaaretovanými kanony a po zpevněné komunikaci dojedou z přáslavických kasáren do výcvikového prostoru Libavá jen o něco pomaleji než automobil. Podle toho, do které části výcvikového

prostoru směřují, jim to trvá od 30 minut do hodiny a půl. Pokud je ovšem výcvik pojat takticky, může to trvat klidně celý den. Vyšší etapou je výcvik v ryze řidičské přípravě na cvičišti řízení bojových vozidel. Tam se řidiči učí a procvičují překonávání různých překážek, jako je protitankový příkop, brody, jízda po mostě, průjezd minovým polem. Poslední etapou je taktický výcvik.

Údržba a servis

Probíhající výcvik je zaměřen i na to, aby Leopardy dostávaly všechno, co potřebují. Kontrolu před použitím, kontrolu po použití a další základní druhy údržby provádí osádka sama, v rámci výcviku řidičů a výcviku

osádek je vyčleněn patřičný čas i na to. Výcvik ve vyšších stupních logistického zabezpečení probíhá ve specializovaných kurzech u mechaniků na četě oprav, na rotě logistiky 73. tpr a také na 142. praporu oprav v Klatovech. Kromě toho na 73. tpr už začal také výcvik osádek vyprošťovacích vozidel včetně mechaniků.

Protože evropské armády po skončení studené války vesměs omezily svou těžkou výzbroj, zaměřil se i výrobce tanků Leopardů, německá společnost Rheinmetall AG, hodně na údržbu, modernizaci a renovaci stávajících zásob a renovaci pro mezinárodní prodej. I díky tomu není logistické zabezpečení časově ohraničené. 73. tpr spolupracuje v rámci servisní údržby se společností Rheinmetall, která se v rámci daru prvních 14 tanků Leopard 2A4 zavázala i k jejich tříleté servisní údržbě. „Naši kluci koukají kolegům z Rheinmetallu ‚pod ruce‘ a učí se, jak tank servisovat a udržívat,“ říká podplukovník Suchý. Anglicky mluvících je na 2. tankové rotě vybavené tanky Leopard shodou okolností nejvíc. Technik roty, velitelé čet i velitelé tanků umí anglicky většinou dobře. Jazykově dostatečně vzdělaných na to, aby se bavili o pravidelné údržbě, je i řada dalších členů osádek. Na odborných kurzech v zahraničí však už běžná angličtina nemusí stačit a s ohledem na odbornou terminologii jsou používáni tlumočníci.

Aktivní záloha 73. praporu

Aktivní záloha (AZ) je součástí 73. tankového praporu v podstatě od jeho vzniku. Výcvik AZ na Leopardech 2A4 zatím nezačal, protože primární úkol implementace prvních 14 těchto tanků mají pochopitelně na starosti vojáci z povolání. Do budoucna se však počítá s tím, že tanková rota AZ ve své práci Leopardy 2A4 aktivně využívat bude. Pokud dojde k přezbrojení na nejmodernější platformu 2A7+/2A8, „dvě-á-čtyřky“ své působení u tankového praporu neukončí a primárně budou určeny právě k výcviku roty AZ.

NEJBLIŽŠÍ CÍL: TŘI ROTY NA PLATFORMĚ LEOPARD

Rozhovor s velitelem 73. tankového praporu podplukovníkem Tomášem Suchým

S příchodem Leopardů 2A4 začíná prapor přecházet na „čtyřkovou“ sestavu: od tříčlenných ke čtyřčlenným osádkám a čtyřem tankům v četě místo dřívějších tří, celkově na 14 vozidel v rotě oproti dosavadní koncepci s deseti vozidly.

Máte pro všechny nové tanky kompletní osádky?

V současné době máme na 2. tankové rotě kompletní osádky všech 14 tanků Leopard, samozřejmě s přihlédnutím k průběžné fluktuaci a náboru personálu. To probíhá neustále: nikdy nemůžete říci, že máte u každé jednotky sto procent stavu. Nyní je důležité adekvátně reagovat na změnu koncepce tankového praporu, směřujeme proto k úpravě tabulek počtů a struktury praporu na tankových rotách, která se uskuteční ve druhé polovině letošního roku.

Jaká modernizace Leopardů 2A4 je reálná?

Nemůžeme si zkrátka myslet, že z platformy 2A4 uděláme 2A7 nebo 2A8, i když svůj modernizační potenciál mají. Ovšem čím vyšší stupeň, tím je modernizace složitější. Přídavným pancéřováním lze platformu 2A4 zmodernizovat na 2A5. Pro vyšší stupně je lepší koupit tank nový. Verze 2A6 a výš mají jinou věž. V okamžiku, kdy se bavíme o výrobě zcela nové věže a jejím osazení do staré korby, přestává dávat snaha modernizovat vozidla 2A4 na tyto verze smysl.

Můžete říci více k plánům na další rozvoj praporu?

V médiích se již objevily informace o plánovaném násunu dalších 14 tanků Leopard 2A4 do posádky, to znamená, že by jimi byla vyzbrojena další tanková rota. Nejbližší přímý cíl jsou tři kompletní tankové roty na

tankové platformě Leopard 2A4. Pro prapor je to výborný mezistupeň na cestě nejen ke změně struktury, ale hlavně ke změně taktiky, to znamená myšlení a přístupu. A mít tankový prapor na jedné tankové platformě je výhodnější samozřejmě i ze strany logistiky, péče, technické údržby tanků. Pokud se podaří uzavřít akvizice na Leopard 2A7+, potažmo nejmodernější verzi 2A8, jak se o tom momentálně uvažuje, je vzdálenějším cílem kompletní přezbrojení tankového praporu na tuto modernější platformu.

Rozvoj posádky Přáslavice ale nespočívá jen v nové technice.

Infrastruktura v posádce Přáslavice se už teď hýbe kupředu: výstavba nového zbrojního skladu, výstavba nabíjecí stanice, rekonstrukce myčky, výstavba páteřní komunikace, která bude mít potřebnou nosnost (a bude tou nejvíce vytěžovanou komunikací), výstavba garáží. Do budoucna jsou naplánované tři etapy výstavby posádky Přáslavice a potřebné investice.

Ale to nejcennější, co armáda má, jsou lidé. Takže investice do techniky a investice do infrastruktury, které s tím musejí jít ruku v ruce, jsou nejdůležitější v tom, že veřejnosti dáváme signál, že armáda se modernizuje a přibližuje se standardům západních armád.

Co by mohlo přitáhnout zájemce o službu v 73. praporu?

Moderní posádka, moderní technika, moderní přístup k lidem a jejich moderní zabezpečení. Pátý faktor, neméně důležitý, je

konkurenceschopnost na trhu práce. Na něm armáda, policie, hasiči i civilní sektor soutěží o stejnou část populace. Příklad z praxe: řidiči těžké a bojové techniky. To nejsou jenom tanky, ale také tahače nadrozměrných nákladů. Souprava s tankem na podvalníku váží 110 tun.

Jak dlouho trvá, než získáte dobrého řidiče tanku?

Výcvik řidiče tanku stojí nemalé finanční prostředky a dle mého názoru není žádoucí, abychom ho po dvou letech přesunuli na jiné místo nebo aby nám odešel do civilu. Nejlepší model by byl čtyřletý systém výcviku. První rok nábor personálu a základní výcvik jednotlivce, druhý rok secvičení na stupních osádka a četa. Sladěná jednotka musí být schopna přijmout, zplánovat a zrealizovat uložený taktický úkol. Třetí rok výcvik na vyšších stupních až po úroveň praporu a sladení s prvky a jednotkami druhů sil (dělostřelci, ženisté, průzkumníci, letečtí návodčí, protiletadlové komplety atd.), jimiž je prapor při vedení bojové činnosti zpravidla posilován. Čtvrtý rok rotace personálu, nábor nového personálu – a nový čtyřletý cyklus. Takže abych odpověděl na otázku, výcvik řidiče tanku není nikdy „ukončen“.

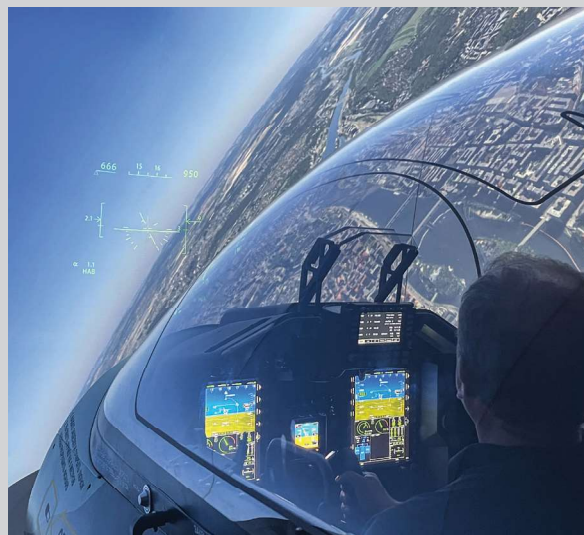
Text a foto: Filip Tesař

VR GROUP

ŠPIČKOVÁ TECHNOLOGICKÁ SPOLEČNOST V RESORTU MO

Přední ryze česká společnost VR Group, a. s., patří do resortu Ministerstva obrany a vlastněná státním podnikem LOM PRAHA, s. p., už více než čtvrt století pracuje na vývoji, výrobě a údržbě simulačních systémů pro výcvik ozbrojených sil. S využitím pokročilých moderních technologií nabízí komplexní výcvikové systémy pokrývající vše od základního seznámení s technikou, přes její obsluhu, až po simulace moderních bojových operací. Tento přístup k výcviku je mimořádně efektivní, umožňuje v simulovaném prostředí za podpory umělé inteligence cvičit i situace, které by v reálném světě nebylo možné bezpečně nebo věrohodně zinscenovat. To zahrnuje například multidoménové operace ve složitém terénu s využitím nejmodernějších bojových prostředků a doktrín.

Budoucnost vedení vojenských operací bude výrazně odlišná od toho, co jsme znali v minulosti. Současné konflikty již ukazují směs osvědčených taktik a masivního nasazení moderních technologií – od elektronického boje přes kyberprostor a autonomní systémy až po aplikace umělé inteligence. Ačkoliv by se mohlo zdát, že význam lidského faktoru klesá, realita je přesně opačná. Nyní se více než kdy jindy do popředí dostávají schopnosti jako kritické myšlení, kreativita, flexibilita v inovacích a komunikační dovednosti. Je zřejmé, že umění války prochází evolucí, kde důraz na vycvičenost a schopnost spojit stará pravidla s novými možnostmi umožňuje dosáhnout drtivé převahy.

Ve společnosti VR Group jsou si plně vědomi toho, že výcvik pro moderní vojenské operace zahrnuje technologické dovednosti, taktickou připravenost, bezchybnou práci s informacemi a schopnost rychlé adaptace. Příslušníci ozbrojených sil na všech úrovních musí být připraveni čelit nejen tradičním, ale i novým a neustále se vyvíjejícím hrozbám a výzám skrze přípravu adaptivních strategií

a neustálý pokrok v budování jak obranných, tak i útočných schopností. Využití pokročilých simulací a komplexního syntetického prostředí je pro splnění těchto požadavků ideálním prostředkem.

VR Group dlouhodobě vyvíjí simulátory a simulace pro výcvik příslušníků ozbrojených sil na úrovni obsluh vojenských systémů, ale i na úrovni velitelů a štábů. Soustředí se také na vývoj technologických nástrojů pro tvorbu a využití komplexního syntetického operačního prostředí nejen pro vojenský výcvik, ale i pro oblast obranného plánování a podpory rozhodování. To vše za využití simulace jako digitalizované kopie reálného fyzického světa a dějů v něm. Cvičící tak pracují ve stejném prostředí a se stejnými prostředky jako při reálné operaci. Rozhraní mezi člověkem a tímto komplexním syntetickým prostředím – možnost ideálního vnoření do digitálního světa při zachování smyslového vnímání okolní reality – se bude v blízké budoucnosti dramaticky rozvíjet. A to nejen ve vojenském, ale i v běžném životě každého z nás. O spolupráci VR Group s Armádou České republiky

(AČR) jsme hovořili s předsedou představenstva Vítem Ryškou.

Jaká je historie, současnost a budoucnost spolupráce vaší společnosti s AČR?

Historie naší spolupráce je poměrně bohatá a výsledkem je soubor unikátních výcvikových řešení pro AČR. Naše společnost stála u zrodu simulačního výcviku v AČR. Od roku 1998 jsme společně s americkými partnery začali budovat simulační kapacity s využitím konstruktivní simulace pro výcvik štábů v Brně a v roce 2002 jsme zahájili výstavbu simulačního centra pro taktický výcvik s využitím virtuální simulace ve Vyškově. Společnost se tak stala integrátorem simulačního výcviku v AČR. To byly ty úplné začátky. V průběhu 25 let jsme pak s AČR pracovali na řadě významných projektů, ať už to byl komplexní trenažér pro L-159, taktické simulační centrum pro LOM PRAHA, s. p., nebo například střelecký simulátor pro Hradní stráž. Nakonec nemohu opomenout rovněž celou řadu projektů obranného výzkumu, kde jsme

ve vzájemné spolupráci s AČR implementovali do jejího simulačního výcviku nové technologie a postupy.

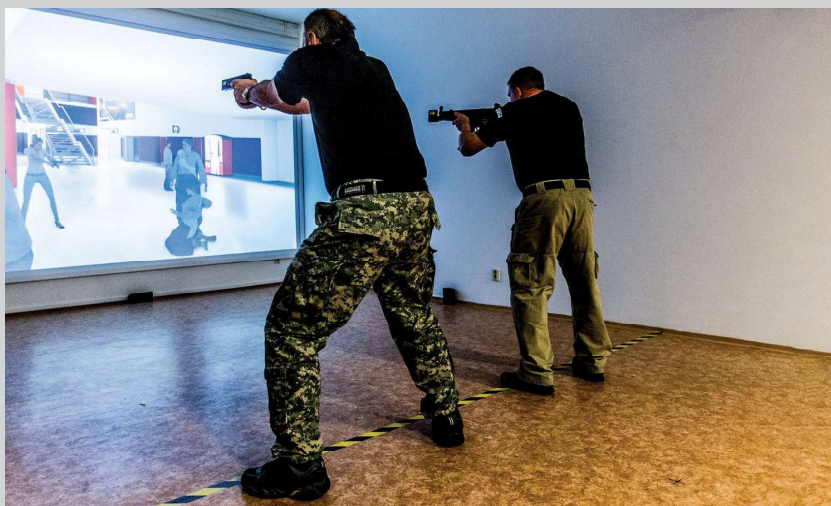
V současnosti se, mimo jiné, ve spolupráci s mateřskou společností LOM PRAHA podílíme na vybavení nové budovy simulačního centra ve Vyškově technologiemi a na Virtuálním náborovém středisku. Realizujeme zajímavé projekty obranného výzkumu týkající se PVO a simulace nočního vidění v letecké simulaci. Rád bych také zmínil ty projekty, jejichž koncovým uživatelem bude AČR, a to dodávku simulačních systémů vozidla CV90CZ pro firmu BAE Systems a dodávku certifikovaného letového simulátoru L-39NG pro LOM PRAHA, s. p. A to jsem již nakousnul budoucnost. Naším cílem je dále v těsné spolupráci s AČR rozvíjet naše technologie, podílet se na modernizačních projektech AČR a nabízet a poskytovat AČR své dlouholeté zkušenosti s využitím a integrací simulačních systémů do jednotného národního syntetického prostředí.

V jaké oblasti byste rád viděl zlepšení spolupráce mezi českými ozbrojenými silami a obranným průmyslem?

Ve stávajících a budoucích modernizačních projektech AČR vidím spolupráci s průmyslem jako nezbytnost. V naší zemi je mnoho firem, které dokáží nabídnout moderní systémy. Z hlediska bezpečnosti, rozvoje know-how a udržení výroby s vysokou přidanou hodnotou se jeví spolupráce s AČR jako vzájemně výhodná. Rovněž bych akcentoval spolupráci českých obranných firem mezi sebou, jelikož tímto způsobem můžeme dosáhnout řady zlepšení stávajících výrobků a nabídnout nejen AČR produkci vskutku světové úrovně. Jako důležité vidím i zapojení akademické sféry vzhledem k určování budoucích trendů, rozvoje technologií a potřeby výzkumu.

Jak by se podle vás mohl dostat český obranný průmysl na světovou úroveň?

Jak už jsem předestřel v předchozí odpovědi, český obranný průmysl má na mezinárodní úrovni rozhodně co nabídnout, jak v oblasti tradičních, tak i nejmodernějších technologií.

A není to jen domněnka – skrze zkušenosti z četné spolupráce s velkými světovými firmami se nám ve VR Group toto tvrzení neustále potvrzuje.

Co je podle vás aktuálně to nejzajímavější, na čem ve VR Group pracujete?

V současnosti máme ve společnosti rozpracovanou řadu zajímavých projektů. Jakožto partner Aera Vodochohy v projektu L-39NG máme v různém stadiu rozpracovanosti simulační systémy pro tři koncové zákazníky Aera, a to Vietnam, Maďarsko a LOM PRAHA. Naší velice významnou zakázkou je nyní dodávka simulačních systémů pro vozidlo CV90CZ pro BAE Systems Hägglunds. Intenzivní spolupráce probíhá s CSTT Vyškov na údržbě a rozvoji simulačních kapacit. Poskytujeme servisní podporu pro simulátor H1 v Náměšti. Dále pracujeme také na modernizaci simulačního centra na Akademii v Liptovském Mikuláši, stejně jako na zajímavých projektech obranného výzkumu týkajících se nočního vidění a PVO. A mnoho dalších zajímavých projektů je na horizontu. Za všechny bych zmínil účast na projektu F-35 nebo implementaci jednotného syntetického prostředí pro AČR. Všechny projekty jsou ve své podstatě zajímavé a unikátní a já jsem nesmírně rád, že mám za sebou kompaktní tým schopných

a zkušených lidí, se kterým na těchto projektech mohou pracovat ke spokojenosti domácích i zahraničních zákazníků.

Na jakých projektech se chystáte pracovat v budoucnu?

Budoucnost vidím především v zapojení naší společnosti do modernizačních projektů AČR a obecně ve spolupráci s primárními výrobci techniky, jako je například Aero, BAE Systems, Lockheed Martin či KNDS. Neméně důležitá je spolupráce s mateřskou společností LOM PRAHA a s AČR v roli integrátora simulačních technologií a poskytovatele simulačních výcvikových řešení. Klíčový je neustálý vývoj našich produktů a integrace nových technologií. Naším cílem je nadále poskytovat simulační výcvikové řešení špičkové úrovně, a to nejen pro AČR, ale i pro další tuzemské a zahraniční zákazníky.

**Text: redakce A reportu,
foto: VR Group**

Kdo je Vít Ryška

Vystudoval informatiku na Vysokém učení technickém v Brně se speciálním zaměřením na informační systémy a data mining. K simulacím se dostal v roce 1999 jako voják základní služby v tehdy vznikajícím Národním centru simulačních a trenažerových technologií v Brně. Ve VR Group působí téměř od založení, po dlouhou dobu byl ředitelem úseku pozemních simulací zaměřeného na řešení pro výcvik simulovaných pozemních operací. Spolupodílel se na výstavbě a modernizaci Centra simulačních a trenažerových technologií, jež je součástí AČR, a zajištění potřebné technické podpory. Podobné zakázky realizoval i pro Akademii ozbrojených sil generála Milana Rastislava Štefánika v Liptovském Mikuláši nebo Taktické simulační centrum Pardubice. Aktuálně spolupracuje na projektu se švédskou firmou BAE Systems Hägglunds na projektu CV90CZ. Předsedou představenstva je od roku 2021.

Vít Ryška